

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29.11.10

ת"א 48966-07 דמארי ואח' נ' טבריצה ואח'

בפני השופטת חנה ינון, שופטת בכירה
התובעים 1.רחמים דמארי

הנתבעים שכנגד 2.ישראל דמארי

3. עדינה מכלוף דמארי

ע"י ב"כ עו"ד יחזקאל הרשמן

נגד

הנתבעים 1.גריבה טבריצה

התובעים שכנגד 2.טימור (טבריצה) הרצל

3.רות בר

ע"י ב"כ עו"ד אלון עוז

פסק דין

1. בפני תביעה על הסך של 342,100 ₪ שעניינה דרישה לתשלום פיצוי בגין טענה להוצאת דברי לשון הרע שהוציאו הנתבעים כנגד התובעים ובני משפחתם.

רקע עובדתי

2. התובעים מס' 1 ו-2, מר רחמים דמארי ומר ישראל דמארי, הינם אחים תאומים, והבעלים במשותף של בית עסק לממכר פלאפל הידוע

- בכינויו "פלאפל התאומים", הממוקם בקומת הקרקע של בניין מגורים בעיר גבעתיים.
3. התובעת מס' 3 הינה רעייתו של התובע מס' 1.
4. הנתבע מס' 1 הינו בעל דירה בקומה הראשונה בבניין בו מופעל בית העסק של התובעים. הנתבע מס' 2 הינו בנו, המתגורר עימו באותה הדירה, והנתבעת מס' 3 הינה בתו.
5. במשך למעלה מעשרים שנה סיפקה רעיית הנתבע מס' 1, הגב' רחל טבריצה, לבית העסק שירותי חיתוך סלטים והכנתם, וזאת מתוך דירתם הממוקמת בקומה הראשונה מעל בית העסק.
6. בשלהי שנת 2001 הופסקו שירותיה של הגב' טבריצה עבור התובעים, ומרגע זה ואילך, לטענתם, פתחו הנתבעים ב"מסע נקמה" כלפיהם, הפיצו נגדם דברי לשון הרע, גרמו נזקים כבדים לרכושם, ופגעו בפרנסתם.
7. מנגד, טוענים הנתבעים כי בין הצדדים קיים סכסוך שכנים מתמשך, אשר במסגרתו נהגו התובעים להתעלל במשפחת הנתבעים על בסיס יום יומי.
8. הנתבעים הגישו תביעה שכנגד על הסך של 402,800 ₪ שעניינה דרישה לתשלום פיצוי בגין הוצאת דברי לשון הרע כנגדם, במטרה להשפילם ולבזותם ולפגוע בשמם הטוב, וזאת בעקבות סכסוך שפרץ בין הצדדים.

9. לטענת הנתבעים שכנגד מדובר בתביעה קנטרנית המהווה חלק מניסיונות התובעים שכנגד לפגוע בשמם הטוב.

טענות הצדדים

טענות התובעים

10. **התובע מס' 1, מר רחמים דמארי, העיד בתצהירו ת/3** כי הוא ואחיו התאום הינם הבעלים של חנות לממכר פלאפל בקומת הקרקע של בניין ברחוב בן גוריון 184 בעיר גבעתיים, זאת למעלה מעשרים ושמונה שנים, הידועה בשם "פלאפל התאומים".

(להלן: "בית העסק"; "הבניין").

11. הוא עצמו מתגורר בדירה הממוקמת בקומה השנייה בבניין, בשכנות לנתבעים מס' 1 ו-2 המתגוררים בקומה הראשונה בבניין.

12. לעדותו, רעיית הנתבע מס' 1, הגב' רחל טבריצה, סיפקה לתובעים למעלה מעשרים שנה שירותי חיתוך סלטים והכנתם מתוך דירתה, והכל התנהל על מי מנוחות ולא היה כל סכסוך בין הצדדים, כל זאת עד לפיטוריה בשנת 2001, וזאת, לטענתו, בעקבות שינוי לרעה של טיב איכות הסלטים וטריותם אותם סיפקה לבית העסק.

(להלן: "רחל").

13. לדבריו, בעקבות פיטוריה החלו הנתבעים ב"מסע נקמה", אשר במסגרתו גרמו האחרונים נזקים רבים לבית העסק, לרבות פגיעה במוניטין שלו, אשר יפורטו דלהלן.

14. הנתבעים שברו את שלטי בית העסק, גרמו נזק למנעול בית העסק, חתכו את צינור הגז, חיבלו בסוכך בית העסק, שברו דלתות ומנורות ופגעו במערכת החשמל של דירתו אשר ממוקמת בחדר המדרגות.

15. התובע מס' 1 צירף לתצהירו דו"ח בדיקה תקופתית של מערכת הגז בו נמצא מתקן הגז תקין, אך בוצע תיקון צינור נחושת שבור בקיר החיצוני.

(ראה: נספח א' לת/3).

16. עוד, הוסיף, כי הנתבעים נהגו לסתום דרך קבע את הביוב המרכזי על ידי השלכה של שקי אשפה גדולים ומלאים וכן חפצים שונים לתוך מערכת הביוב של הבניין, וכך לגרום להצפת בית העסק במי ביוב, מעשה שגרר ריח צחנה, וכפועל יוצא מכך, נגרמה פגיעה במוניטין בית העסק.

17. התובע צירף לתצהירו מכתב מאת חברת האינסטלציה שהוזמנה לתיקון ממנו עולה כי מדובר בחבלות במזיד. כן צירף צילומים של אשפה אשר הוצאה מתוך מערכת הביוב.

(ראה: נספחים ב' ו-ג' לת/3).

18. לאור מעשים אלו, החליטו התובעים להתקין מצלמות אבטחה נסתרות, בסמוך לבית העסק. מספר ימים לאחר מכן, צולם הנתבע מס' 1 כשהוא מסתובב ליד החנות ובידו שקית אשפה, אותה השליך לפיר הביוב של בית העסק.

○ (ראה: נספחים ד' ו-ה' לת/3).

19. עוד, העיד, כי הנתבעים הגישו נגדו תלונות שווא במשטרת ישראל, וזאת מאחר שחפצו לפגוע בו ובבני משפחתו. כך, בחג הפורים בשנת 2005 הבחין כי בסוכך של בית העסק קיימים חורים ושברים שלא היו קודם לכן וכי על הרצפה מונחים שאריות של "נפצים". מאלה הסיק הוא כי הנתבעים השליכו נפצים לעבר סוכך בית העסק.

20. יומיים לאחר מכן הופיעו שוטרים בפתח בית העסק בעקבות תלונת הנתבעים על יריות במקום כנגד בנו שי. לדבריו, מדובר בתלונת סרק, ואף השוטרים שהגיעו למקום הבחינו כי הסוכך שבור וכי מדובר בנפצים שהושלכו לעבר בית העסק.

(ראה: העתק התלונה- נספח ו' לת/3).

21. עוד, הוסיף, כי הנתבע מס' 1 הגיש כנגדו תביעת סרק למפקחת על המקרקעין במסגרתה ביקש צווי הריסה כנגד בית העסק, אשר נדחתה על ידה ביום 18.10.06. במסגרת פסק הדין העירה המפקחת על רישום המקרקעין כי הנתבע מס' 2 נהג בחוסר תום לב.

(ראה: העתק פסק הדין- נספח ז' לת/3).

22. כן העיד כי הנתבעים נהגו להשפיל ולהוציא דיבתם רעה בפני לקוחותיהם ובפני צדדים שלישיים, ואילו רחל היתה פונה לאנשים ברחוב ומשכנעת אותם שלא להיכנס לבית העסק.
23. כך תיאר תקרית מיום 26.6.05, בה הוא אישית לא נכח, ועליה נודע לו מעובדיו ומרעייתו, לפיה הנתבעת מס' 3 הגיעה לבית העסק וירקה בפניו של התובע מס' 2, צעקה בקולי קולות בפני הלקוחות את הדברים הבאים: **"יא זבל, תגיד לאשתך הזונה שאם היא תתעסק עם ההורים שלי, אני אשרוף לכם את החנות, זבלים, פושעים..."**.
24. לאחר שסיימה לצעוק ולגדף עלתה הנתבעת מס' 3 לביתה, בליווי חברה לחיים, ובו בזמן רעייתו ירדה במדרגות, והשתיים נפגשו. הנתבעת מס' 3 החלה לצעוק ולקלל את רעייתו ואף היא וחברה לחיים היכו אותה. בעקבות תקרית זו, הוגשה נגדם תלונה במשטרה.
25. כן, הוסיף, כי ביום 9.8.05 ארעה תקרית נוספת בה הופיע הנתבע מס' 2 מול בית העסק והחל לצעוק ולגדף אותם. לאחר מכן, עלו הנתבעים לדירת הנתבע מס' 2, והזעיקו טיפול נמרץ בעבור רחל לאחר שזו חשה ברע, וניסו להאשים את התובעים כאילו הם שגרמו לה לכך.
26. בנוסף לכך, בתחילת שנת 2001 נודע להם כי הנתבע מס' 2 יצר קשר עם גורמים בעיריית גבעתיים והחל משמיץ אותם, ואף התקשר למקום עבודתם של ילדיו והשמיץ אותם בפני מנהליהם במטרה לגרום לפיטוריהם.

27. בעקבות מעשים אלו, שלח בא כוחו מכתב ביום 9.1.07 לנתבע מס' 2 בו התריע בפניו לבל ימשיך בהוצאת דיבה כנגדו וכנגד משפחתו. בתגובה למכתב זה שלח הנתבע מס' 2 מכתב הממוען לבא כוחו, עם העתקים לרשימה ארוכה של מכותבים, ביניהם גורמים ברשויות אכיפת החוק ובעיריית גבעתיים, אשר רצוף שקרים, ביטויים ותיאורים שנועדו להשפילו ולפגוע בו ובשמו הטוב.

(ראה: נספח י"א לת/3).

28. ואלו הם הביטויים הפוגעניים אותם כתב הנתבע מס' 2 במכתבו:

" פושעים מתועבים בגבעתיים";

" חלאת אדם";

" פושעים האמונים על מלאכת הרמייה"

" ... חומר המצביע בבירור על חשד כבד ביותר כי מרשיך לא בחלו במתן שוחד לגורמים בעיריית גבעתיים וביניהם גורמים בכירים ביותר"

" כולם נותר עוד ספק אצל אדוני איזה זוהמות אדם בחרת לייצג?

"אף אדם סביר לא יחריש לנוכח דפוס התנהגות נפשע ואכזרי זה של מי שהיו בני ביתנו ועברו טרנספורמציה מדהימה לאנשי מאפיה סיציליאנית מתוך מניעים אשר מתבהרים לי היטב בימים אלו ממש!"

" כל אדם בעיריית גבעתיים אשר יפסע קדימה ויעז להטיח האשמות שווא יאלץ לחשוף את קשריו לפושעים המתועבים לבית

דמארי ואת חלקו בשערוריית השוחד ההולכת ומגוללת לנגד עיני".

29. אם לא די בכך, ביום 29.7.07 ניגש הנתבע מס' 2, לטענת התובעים, אל מול בית העסק והחל לצעוק לעברם, לעיני העובדים ומספר לקוחות שנכחו במקום, ולקלל אותם: **"כלבים מסריחים"; "פושעים"; "מסוממים"**.

30. עוד, העיד, כי ביום 19.2.08, לאחר הגשת התביעה דנן, ארעה תקרית נוספת בה הופיע הנתבע מס' 2 בבית העסק החל לקלל ולנבל את פיו כלפיהם, והחל לבעוט ולהפוך את השולחנות ואת הכיסאות אשר בבית העסק, וגרם לשבירת שני כסאות. כן צירף הוא צילומים המעידים על גרימת הנזק לרכושם.

(ראה: נספח י"ג לת/3).

31. כמו כן, בעקבות אירוע זה הגיש הוא תלונה למשטרת ישראל בדבר גרימת נזק לרכוש במזיד.

(ראה: נספח י"ד לת/3).

32. באשר לתביעה שכנגד, מכחיש את הטענות שהועלו נגדו, וגורס כי אין לו כל קשר לכתיבת הכתובות על הקיר בחדר המדרגות. אלא ההיפך- הוא זה אשר דואג לטיפוח הבניין על חשבוננו, מבלי לבקש תמורה על כך.

33. עוד העיד כי משטרת ישראל לא הורתה לו להימנע מלהתקרב לתובעים שכנגד אלא השוטרים שהגיעו למקום חקרו את בני משפחתו ותו לאו.
34. באשר לידיעה בעיתון, לדבריו מערכת העיתון פרסמה את הכתבה על דעת עצמה, לאחר שקיבלה את החומר מיד הפרקליטות, ופנתה אליו לקבל את עמדתו בעניין.
35. כן הוסיף **בתצהירו המשלים ת/3(א)**, כי טענת הנתבעים לפיה ביקשו הוא ואחיו לרכוש את דירתם ולאור סירוב הנתבעים למכירה, פוטר רחל מעבודתה, אינה נכונה. הסיבה לפיטוריה נעוצה בכך ששינתה את הרגליה והחלה להעביר לעסק סלטים לא טריים.
36. עוד, הוסיף, כי כל טענות הנתבעים בדבר נזקים שנגרמו כתוצאה משימוש בבית המשותף, במחסן, בעניין הפעלת בית העסק, אלו טענות שנדונו כבר והוכרעו על ידי המפקחת על המקרקעין, ואשר על כן, חל לגביהם הכלל בדבר "השתק פלוגתא".
37. כן ציין כי תביעת הנתבעים בפני המפקחת על המקרקעין נדחתה כמעט במלואה והם חויבו בתשלום הוצאות משפט.
- (ראה: נספח ז' לת/3).
38. כן שולל הוא את טענות הנתבעים כנגדו וכנגד משפחתו בעניין ההשמצות, הנזק לרכוש, המטרד, האלימות ולשון הרע, אותם מייחסים להם הנתבעים.

39. עדות דומה העיד **התובע מס' 2 בתצהירו ת/4**.
40. **התובעת מס' 3** העידה בתצהירה **ת/5** כי מאז פיטורי רחל, רעיית הנתבע מס' 1, גורמים הנתבעים לתובעים, באופן שיטתי, נזקים ומיד לאחר מכן מתלוננים על נזקים שנגרמו להם לכאורה.
41. לדבריה, במסגרת מסע "הנקמה", כלשונה, של הנתבעים נקטו הם באמצעים פסולים, כגון, שבירת שלטי העסק, גרימת נזק למנעול בית העסק, חיתוך צינור הגז בבניין, חבלות בסוכך העסק, שבירת דלתות ומנורות בבניין, פגיעה במערכות החשמל, הגשת תלונות שווא במשטרה, הגשת תביעות סרק לבתי המשפט, הוצאת לשון הרע ופגיעות במנהל התקין של בית העסק.
42. כן העיד מטעם התובעים **מר יאיר חג'בי, בתצהירו ת/2** כי הינו עובד בבית העסק של התובעים למעלה מעשרים שנה.
43. לעדותו, בשנת 2001 הופסקו שירותיה של רעיית הנתבע מס' 1 אצל התובעים ומרגע זה החלו במסע השמצות והכפשות כנגד האחרונים, שבירת שלטי העסק, גרימת נזק למנעול בית העסק, סתימת הביוב ואף פגיעה במערכת הגז.
44. באשר לתקרית מיום 26.6.05 העיד כי היה נוכח בסיטואציה בה הנתבעת מס' 3 הגיעה לבית העסק ונעמדה מאחורי הדלפק מול התובע מס' 1, והחלה לצעוק לעברו: **"יא זבל, תגיד לאשתך הזונה**

- שאם היא תתעסק עם ההורים שלי, אני אשרוף לכם את החנות, זבלים, פושעים...**", ולאחר מכן אף ירקה בפניו של התובע מס' 1.
45. עוד, העיד, לגבי התקרית מיום 9.8.05 כי הנתבע מס' 2 הופיע בפתח בית העסק והחל מקלל את התובעים. לאחר מכן עלה האחרון לדירתו, מעל בית העסק, תוך שהוא מזמין ניידת לטיפול נמרץ עבור אימו, שלטענתו, חשה ברע בעקבות ההתלהמות. עוברת אורח, שנכחה במקום, סיפרה כי ראתה את הנתבעים צוהלים בדירתם לאור הצלחת "התרגיל" שביצעו.
46. כמו כן, העיד כי ביום 19.2.08 הופיע הנתבע מס' 2 בפתח בית העסק והחל לגדף ולקלל את התובעים קללות חסרות רסן, ואך הפך כסאות ושולחנות וגרם נזק לרכוש בית העסק, וזאת בעיני עובדי בית העסק ובפני לקוחות ששהו במקום.
47. כן העיד מטעם התובעים מר רחמים גהרן, בתצהירו ת/1, כי הינו עובד במעבדה לתיקוני טלוויזיה הממוקמת בסמוך לבית העסק.
48. לעדותו, אף הוא היה עד לתקרית בה הופיעה הנתבעת מס' 3 בפתח בית העסק, גידפה וקיללה את התובע מס' 1 ואף ירקה בפניו.
49. לאחר שעזבה הנתבעת מס' 3 את המקום והתקדמה לעבר חדר המדרגות, שמע הוא עוד צעקות, וכשניגש למקום ראה את רעיית התובע מס' 2 כשהיא בוכה, וכשדם יורד מאפה, והיא סיפרה לו כי הנתבעת מס' 3 היכתה אותה.

50. כן צירפו התובעים עותק מסרטון ממצלמות האבטחה הנסתרות המתעד את פעולתו של הנתבע מס' 1 בדבר גרימת נזק למערכת הביוב של הבניין.

ראיות הנתבעים

51. הנתבע מס' 1 העיד בתצהירו נ/8 כי הינו בעל דירה בבית המשותף שברחוב בן גוריון 184 בגבעתיים, המצויה בקומה הראשונה של הבניין, וממוקמת מעל בית העסק של התובעים.

52. לדבריו, במשך שנים רבות שררו בין הצדדים הרמוניה ואחוזה, וכי רעייתו סיפקה לתובעים שירותי חיתוך סלטים, והיתה כאמם.

53. בשנת 2001 ביקשו התובעים לרכוש את דירתו והוא סירב להצעתם. בסמיכות לאחר סירובו זה, פנה הנתבע מס' 1 לרעייתו והתלונן בפניה על טיב הסלטים אותם הכינה עבורו, כפי שעשתה מזה שנים, ופיטר אותה בטענה כי סלטיה אינם טריים ואינם טעימים.

54. יתרה מזאת, תחילה סירבו התובעים לשלם לה כספי זכויותיה, עד שלבסוף ניאותו לשלם לה.

55. בעקבות אירועים אלו, החלו התובעים במסע השמצות וקללות כנגדו וכנגד משפחתו וכן פגעו הם ברכושם, כך שרטו מכונית חדשה, אותה רכשה בתו עדנה, וכן השחיתו את תיבת הדואר שלהם.

56. בנוסף, השתלטו התובעים, לטענתו, על חצר הבית המשותף, והציבו בה שולחנות וכסאות לטובת לקוחותיהם, וכך גם בסמוך לכניסה לבניין, דבר אשר הקשה על הכניסה לבניין.

57. כמו כן, התובעים השתלטו על מחסן הבית המשותף, נעלו אותו במנעול פרטי ואחסנו בו שתייה, בקבוקים ריקים, מוצרי מזון וקופסאות, מבלי שלשאר הדיירים היתה אפשרות להשתמש במחסן.

58. לדבריו, פעילות בית העסק הפכה למטרד של ממש שכן לקוחות בית העסק היו יושבים בחצר הבניין עד השעה עשר בלילה, עובדי המקום היו מכניסים ומוציאים מלאי מהמחסן בשעות הלילה המאוחרות, ובחצר היה לכלוך רב וריחות לא נעימים.

59. לעדותו, פנה הוא לעזרת האגודה לתרבות הדיור אך ללא הועיל. לא רק זאת, המטרד אף החמיר ויחסם של התובעים כלפיהם החרף, והאחרונים נהגו לקלל את בנות המשפחה ולכנותן "זונות מפשקות רגליים", וגידופים נוספים ברוח זו.

60. התובעים אף פגעו ברכושם והיו נוהגים להרטיב את כביסתם בחומרים בלתי מזוהים, לשפוך זבל לביתם, והוא אף התלונן במשטרת ישראל על פעילותם.

(ראה: נספח א' לנ/8).

61. ביום 24.6.05 תיאר הוא אירוע בו התפרצו התובעים על בנו יאיר, קיללו אותו ואת כל המשפחה, ולא ניתן היה לדבר איתם או להרגיע את הרוחות.

62. באשר למצלמות האבטחה, גורס הוא כי מדובר במצלמות גלויות לעין ולא נסתרות.

63. עוד, הוסיף, כי ביום 26.6.05 ארעה תקרית אלימה ביותר, בה היתה מעורבת משטרת ישראל, בין התובעת מס' 3 לבין הנתבעת מס' 3, כאשר התובעת מס' 3 החלה לקלל ולתקוף את הנתבעת מס' 3 וניסתה להכנס בכוח לביתם. גם כשהצליחו להוציאה החוצה, הופיע בעלה והם החלו לדפוק בבעיטות ובאגרופים על הדלת, תוך כדי שהם גורמים לה נזק רב, כפי שפורט בדו"ח השמאי אותו צירף לתצהירו.

ואלו הן מסקנות השמאי מר אייל אברהם:

" מבדיקתנו עולה כי הנזקים לדלת הפלדה נגרמו כתוצאה מחבטות חזקות על כנף הדלת עד לכיפופה והרחבת הסורגים, מהחבטות בדלת נוצר בכנף הדלת צורה של קשת כך שאין אפשרות לסגור את הדלת עקב אי התיאום בין כנף הדלת לבין המסגרת, ויש צורך בהחלפת הדלת. החבטות בדלת בוצעו להערכתנו בבעיטות על כנף הדלת, כך גם נמסר לנו ע"י מר טבריצה. אין סימני פגיעה אחרים בדלת."

(ראה: המוצג נ/3).

64. תקרית זו השפיעה מאוד על רעייתו, והיא חשה ברע, והוא נאלץ להזמין לה ניידת טיפול נמרץ, ואף נאמר לה להתאשפז במחלקה בבית החולים, אך היא מיאנה.

(ראה: תעודת חדר המיון- נספח י' 1 לנ/8).

65. יתרה מזאת, כתבו התובעים על קירות חדר המדרגות בכניסה לבית המשותף, אשר נכתב בהם, כדלקמן: "**רותי זונה שרמוטה שפותחת את הרגליים למושב שלם**"; **הרצל סוטה מין הומו מטריד נשים**; "**כל משפחת טבריצה גנבים**". אשר על כן, נאלצו הם להגיש תלונה נגדם למשטרת ישראל, אשר הזהירה את התובעים לבל ימשיכו לעשות זאת.

66. עוד, העיד כי באוקטובר 2005 הגיש הוא תביעה למפקחת על המקרקעין בה ביקש להפסיק את ההשתלטות על הרכוש המשותף, את הסגת הגבול ואת פירוק הפרגולה שמתחת לביתו. המפקחת הורתה להם לפנות את הכסאות והשולחנות שהציבו בחצר הבית המשותף, וכן לחדול מלעשות שימוש במחסן שהינו רכוש משותף.

(ראה: נספח י' ג לנ/8).

67. על החלטה זו הגיש הוא ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נדחה בהסכמה לאחר שהצדדים הופנה להליך של גישור, אשר סוכל על ידי התובעים.

68. לעדותו, התביעה דן הופיעה בכתבה בעיתון "מעריב", במוסף יום השישי ה- 24.8.07, ומטרתה היתה לבזות ולהשפיל את הנתבעים. לדבריו, התובעים הם אלה שהפיצו את דבר הגשת התביעה וכך הוציאו דברי לשון הרע כנגדם.
69. בתביעתו שכנגד דורש הוא פיצוי בעבור הוצאת דברי לשון הרע נגדו וכנגד משפחתו בשיעור של 400,000 ₪, בגין הנזקים שגרמו לדלת הכניסה לביתו דורש הוא 2,200 ₪ בתוספת שכר טרחת השמאי בסך של 600 ₪, ובסך הכל סך של 402,800 ₪.
69. עדות דומה העיד **הנתבע מס' 2 בתצהירו נ/5**, אך הוסיף כי הוא היה עד למקרי אלימות שונים שהתבצעו על ידי התובעים. כך תיאר הוא קטטה שארעה בשנת 2000 במהלכה תקף התובע מס' 2 את מר דורון שוסט, וגרם לו חבלות חמורות שחייבו טיפול רפואי, והוא חויב בפסק דין לשלם לו פיצויים גבוהים.
70. לדבריו, הוכחה נוספת לכך כי התובעים הם עבריינים הינה כי לאחר שפנו למחלקת רישוי עסקים בעיריית גבעתיים בשאלה האם לתובעים קיים היתר להצבת שולחנות וכסאות בחצר הבית, השיבה העירייה שלא. וכאשר הגיע אביו למחלקת רישוי עסקים והגיש תלונה כנגד התובעים, הופיע התובע מס' 1 והתלונה נמחקה ולא טופלה עוד.
71. כן העידה **הנתבעת מס' 3, הגב' רות בר בתצהירה נ/6** עדות דומה לזו של הנתבעים האחרים אך הוסיפה באשר לתקרית מיום 26.6.05 כי היא ירדה לבית העסק וביקשה מהנתבע מס' 2 כי יבקש מרעייתו להפסיק את הדפיקות בביתה, מאחר שהדבר מפריע לה שכן היא

גרה מתחתם. בתגובה, החל הנתבע מס' 2 לקלל אותה, ואז היא עלתה לביתה.

72. בחדר המדרגות פגשה את התובעת מס' 3 אשר החלה לצרוח עליה, בנוכחות בתה הקטינה, ולמשוך בשערה, ואף התפרצה לביתה והמשיכה לקלל אותה. לאחר מכן, אף הכתה באגרופים אותה ואת אמה בפנים ובחזה. כתוצאה מהמכות אמה חשה ברע והם הזעיקו עבודה צוות טיפול נמרץ.

73. כן העיד מטעם הנתבעים מר ליאור טבריצה, בנו של הנתבע מס' 1, בתצהירו נ/4 כי בכל פעם שבן משפחתו יוצא מביתו נתקל הוא באחד מן התובעים, אשר מקללים אותו, יורקים עליו ונוקטים אלימות נגדם.

74. עדות דומה, העידה הגב' סולטנה טבריצה, רעיית הנתבע מס' 1, בתצהירה נ/7.

75. כן צירפו הנתבעים העתק מהמרשם הפלילי של התובעים, ממנו עולה כי התובעים היו מעורבים במהלך חייהם בעבירות אלימות, ואילו הנתבע מס' 1 היה מעורב אף בעבירות החזקה ושימוש בסמים מסוכנים, התנהגות פרועה במקום ציבורי ותקיפת שוטרים.

(ראה: מוצגים נ/1 ונ/2).

הכרעה

76. לאחר עייני בראיות הצדדים, בעדויותיהם בחקירותיהם הנגדיות מגיעה אנוכי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל באופן חלקי, והכל כפי שיפורט דלהלן.

26.6.05 תקרית היריקה מיום

77. לטענת התובעים, ביום 26.6.05 הגיעה הנתבעת מס' 3 לפתח בית העסק, החלה לצעוק בקולי קולות ולקלל את התובע מס' 2 בפני הלקוחות ששהו במקום. כמו כן, הנתבעת מס' 3 ירקה בפניו של התובע מס' 2, ובכך הוציאה לשון הרע כנגדו, השפילה אותו ונקטה אלימות כנגדו.

ואלו הם הביטויים אותם מייחסים התובעים לנתבעת מס' 3:
"יא זבל, תגיד לאשתך הזונה שאם היא תתעסק עם ההורים שלי, אני אשרוף לכם את החנות, זבלים, פושעים..."

78. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע לשון הרע מהי כלדקמן:

- 1" לשון הרע מהי**
- לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –**
- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם.**
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו.**
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו.**

(4) **לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית.**"

(להלן: "החוק").

79. התובעים צירפו לתצהיריהם סרטון, **המוצג ת/6**, בו מופיעה הנתבעת מס' 3 בשמלה לבנה כאשר היא מתקרבת לעבר הדוכן של התובעים בסערת רגשות וצועקת לעברם, אך לא ניתן לשמוע את דבריה שכן הסרטון מוצג ללא קול, ולא רואים את היריקה עצמה.

80. מנגד, טוענים הנתבעים כי לא היתה כל פרובוקציה על ידי הנתבעת מס' 3, ותחילה בעדותה הכחישה כלל את העובדה כי התקרבה לדוכן של בית העסק ואת העובדה כי קיללה את התובע מס' 2, ולאחר מכן, מסרה כי היא ביקשה ממנו כי ידבר עם רעייתו, דהיינו, היא התקרבה לעבר הדוכן ודיברה אל התובע מס' 2.

ואלו הם דבריה בחקירתה הנגדית:

"ש. התקרבת לתובע ?

ת. לא התקרבותי. רציתי להגיד לישראל שידבר עם אשתו שזורקת מים על הכביסה של אמא שלי, מקללת ויורקת על אמא שלי ואבא שלי עם הילדים שלה בכל מקום שהם נמצאים. היא מתנכלת להורים שלי שהם אנשים מבוגרים. רציתי שהיא תפסיק לעשות כך.

ש. איפה עמדת?

ת. כמה מטרים מהחנות.

ש. והתקרבת לדוכן?

ת. לא, בשום פנים ואופן לא.

- ש. זה נכון שקראת לישראל והעובדים שלו "זבלים ופושעים" ?
- ת. ממש לא. הוא זה שהתחיל לקלל אותי. דמארי ישראל קרא לי זונה.
- ש. מי היה איתך שם ?
- ת. הבת שלי ואבא שלי ירדו לראות מה קורה וכן החבר שלי מומו.
- ש. מומו ניסה להרחיק אותך?
- ת. לא, ישראל אמר לי שרמוטה אוכלת בתחת ושהם יחסלו את המשפחה שלי. מומו ראה שהרוחות סוערות ואמר לי לעלות למעלה.
- ש. ירקת על ישראל בפנים ?
- ת. בשום פנים ואופן לא.
- ש. אמרת לו שתשרפו את החנות ?
- ת. לא אמרתי דבר כזה. חס וחלילה. ביקשתי רק שידבר עם אשתו שתפסיק עם הדפיקות שלה אצל ההורים שלי, הם אנשים חולים בני 80 והם כל הזמן סובלים מהאשה הטיפשה הזאת. הם הולכים מכות בינם לבין עצמם".

(ראה: פרטיכל בעמוד 37 שורות 27-3).

81. בעניין זה מוצאת אנוכי את גרסת התובעים אמינה בעיני באופן חלקי שכן ניתן לראות בסרטון שהוצג בפני כי הנתבעת אכן התקרבה לדוכן בית העסק והתלהמה כלפי התובע מס' 2, ובכך קיימת סתירה בין עדותה לבין מה שנראה בסרטון.

82. עם זאת, לא ניתן לדעת מה בדיוק אמרה לתובע מס' 2 אך התרשמתי מהלך הדברים כי אכן התלהמה כלפי התובע מס' 2, וכי גידופיה הינם בבחינת לשון הרע.
83. תימוכין למסקנה זו ניתן למצוא אף בעדותה בפרטיכל בה כינתה את התובעת מס' 3 "אישה טיפשה", ואף בעדויותיהם של מר רחמים גהרן- המוצג ת/1, ובעדותו של מר יאיר חגבי' – המוצג ת/2.
84. מכל האמור לעיל, קובעת אנוכי כי על הנתבעת מס' 3 לפצות את התובע מס' 1 בסך של 7,500 ₪.

מכתב מיום 14.1.07

85. לטענת התובעים, נודע להם כי הנתבע מס' 2 יצר קשר עם גורמים בעיריית גבעתיים והשמיצם בפניהם. בתגובה, שלחו הם ביום 9.1.07, באמצעות בא כוחם, בו הם התריעו בפניו לבל ימשיך בהוצאת דיבה כנגדם.
86. הנתבע מס' 2 בתגובה שלח מכתב הממוען לב"כ התובעים, עם העתקים לרשימה ארוכה של גורמים, לרבות שופטי בית המשפט העליון בדימוס, היועמ"ש לממשלה, מבקר המדינה, מבקר עיריית גבעתיים, היועמ"ש של עיריית גבעתיים ועוד.
87. המכתב נושא את הכותרת: **"פושעים מתועבים בגבעתיים"**. וזהו תוכן המכתב:

" חלאת אדם";

" פושעים האמונים על מלאכת הרמייה"

**" ... חומר המצביע בבירור על חשד כבד ביותר כי מרשיך לא בחלו
במתן שוחד לגורמים בעיריית גבעתיים וביניהם גורמים בכירים
ביותר"**

**" כולם נותר עוד ספק אצל אדוני איזה זוהמות אדם בחרת לייצג?
"אף אדם סביר לא יחריש לנוכח דפוס התנהגות נפשע ואכזרי זה
של מי שהיו בני ביתנו ועברו טרונספורמציה מדהימה לאנשי
מאפיה סיציליאנית מתוך מניעים אשר מתבהרים לי היטב בימים
אלו ממש!"**

**" כל אדם בעיריית גבעתיים אשר יפסע קדימה ויעז להטיח
האשמות שווא יאלץ לחשוף את קשריו לפושעים המתועבים לבית
דמארי ואת חלקו בשערוריית השוחד ההולכת ומגוללת לנגד
עיני";**

"זוהמת אדם המסית תמימים לדבר עבירה".

(ראה: נספח י"א לת/3).

88. לטענת התובעים, מדובר במכתב משפיל, מבזה, אשר גורם לפגיעה
אישית קשה בשמם הטוב של התובעים ובמוניטין שלהם.

89. לטעמי, האמירות המצויינות במכתב אכן מבזות את התובע,
משפילות אותו ופוגעות במשלח ידו, הן מבחינה מקצועית, כבעלים
של בית עסק מצליח מזה שנים רבות, והן מבחינה אישית, באשר
מציגות הן אותו כנוכל וכעבריין, כאדם ערמומי ואלים.

90. המבחן המדריך את בתי המשפט בקבעו אם בתוכן הדברים יש משום הוצאת לשון הרע אינו מבחן סובייקטיבי, המבוסס על תחושותיו והרהורי לבו של התובע, אלא המדובר במבחן אובייקטיבי. מבחן זה מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני "האדם הסביר", תוך בחינת מכלול הדברים, ללא ניתוק ביטוי או משפט מהקשרו, ותוך עמידה על ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע.

(ראה: [ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו\(2\), 607, 617](#)).

91. כן נקבע בע"א [4534/02 רשת שוקן נ' הרציקוביץ, פ"ד נ"ח \(3\)](#) 558, בעמ' 568, כדלקמן:

"בשלב הראשון יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת... בשלב השני, יש לברר בהתאם לתכלית החוב ולאיזונים חוקתיים, האם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיף 1 ו- 2 לחוק."

עוד אפנה לספרו של אורי שנהר, "דיני לשון הרע", נבו הוצאה לאור בע"מ, תשנ"ז - 1997, בעמ' 110:

"כאמור, לפרסום הפוגע יינתן המובן שייחוס לו על ידי "האדם הסביר". עקרון זה מעורר את השאלה, האם "האדם הסביר" הוא האדם הממוצע מתוך כלל הציבור, או שמא יש מקרים שבהם "האדם הסביר" ישקף ציבור מצומצם יותר. הכלל שנפסק לעניין פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברוחב" או

"האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו".

92. באשר ליסוד הפרסום, על פי סעיף 2(ב)(2) לחוק, די בכך שהפרסום עלול להגיע לאחר. דהיינו, מדובר באפשרות מסתברת בלבד כי הפרסום יגיע לאדם זולת הנפגע, גם כאשר הכתב לא הגיע בפועל לגורם כלשהו.

סעיף 2 לחוק קובע כדלקמן:

"רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות -
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע ;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע".

93. לענין פרסום דברי לשון הרע, איני מקבלת את טענת הנתבעים כי המכתב נשלח בפועל למכותב אחד בלבד, קרי, לתובע בלבד, ויש בכך כדי לשלול את יסוד הפרסום, שכן די בכך כי הפרסום עלול היה להגיע לאדם זולת התובע, והרי בענייננו הוכח בפני כי קיים היה חשש ממשי כי הדברים שהועלו על הכתב יתפרסמו על ידי הנתבע.

94. מעיון בתוכן המכתב עולה כי כוונת הנתבע היתה להפיץ את תוכנו ברבים שכן הנתבע מציין במכתב כי הוא הופץ למשפחתו של הנתבע מס' 2 ולגורמים בכירים ברשויות אכיפת החוק, ואף צוין בו מפורשות, כדלקמן:

" הפרשה כולה תועבר בתפוצת נאט"ו לכל אדם המוכר לי ולבני משפחתי וממילא רשימת התפוצה הלוחה דלמטה חלקית בלבד."

95. אשר על כן, מקבלת אנוכי את טענת התובעים וקובעת כי יש במכתב משום הפצת דברי לשון הרע כנגד התובעים תוך פרסום ברבים.

טענת "אמת בפרסום"

96. לטענת הנתבע, עומדת לו הגנת "אמת בפרסום" אשר בסעיף 14 לחוק הן מבחינת תיאורו את מעללי התובעים כלפי הנתבע מס' 2 והן מבחינת עברו המפוקפק.

97. סעיף 14 לחוק קובע כדלקמן:

"14. הגנת אמת הפרסום

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

98. הגנת "אמת בפרסום" דורשת קיומם של שני נדבכים: האחד, על הנתבע להוכיח כי הדבר שפורסם הינו אמת והשני, כי היה בפרסום עניין ציבורי.

99. הנתבעים ייחסו לתובעים ביצוע עבירות פליליות, כינוהם "אנשי מאפיה" ופושעים מתועבים, ברם, לא הציגו בפני ראיות להוכחת אותם מעשים.

100. יתרה מזאת, אף לא מצאתי כי היה בפרסום משום "עניין ציבורי".

101. עולה מאלה, כי הנתבעת לא הוכיחה כי דבריה חוסים תחת הגנת "אמת בפרסום".

שלילת חזקת תום הלב

102. כן טוען הנתבע כי דבריו נאמרו בתום לב כלשון סעיף 16 לחוק, שכן האמין באמת ובתמים כי דבריו הינם נכונים.

103. השאלה הניצבת, הינה, האם בביטויים חמורים אלה לא השתמש הנתבע במכתבו באופן הגובל בזדון וברשעות, ולטעמי, התשובה לכך הינה חיובית, לאמור, הנתבע לאורך כל המכתב גידף את התובעים וכינם "עבריינים" ו"זוהמות אדם", ולגישתי, יכול היה הנתבע לכתוב את המכתב בדרך שונה, שאינה פוגעת בתובעים, אולם בחר הוא באופן שלא מידתי לחרף ולגדף את התובעים במכתבו.

104. **סעיף 16(3) מתקיים בענייננו באשר הנתבעים "נתכוונו ע"י הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים ע"י סעיף 15 לחוק".**

105. התבטאויותיו של הנתבע חוזרות על עצמן במספר הזדמנויות לאורך המכתב, ויש בהן כדי לבזות ולהשפיל את התובעים ולשלול את תום הלב.

106. יתרה מזאת, עיון במכתב מעלה כי הנתבע השתמש בלשון רמה בעת נסחו את תוכן המכתב, ודומני כי יכול היה להמנע מלהשתמש בביטויים עולבים כנגד התובעים אותם ציין במכתבו.

107. משכך, ניטלת מן הנתבעים החזקה כי הפרסום נעשה בתם לב – וכן ראוי לקבוע כי בעקבות אלה אכן הפרסום "חרג מתחום הסביר באותן נסיבות", וכפועל יוצא, יש לחייב הנתבעים בתשלום פיצוי עבור הוצאת לשון הרע בהעדרה של הגנת תם הלב.

108. אשר על כן, הנתבע מס' 2 ישלם לתובעים, ביחד ולחוד, הסך של 7,500 ש"ח בגין הוצאת דברי לשון הרע כנגדם.

חבלה במערכת הביוב

109. לטענת התובעים, השליך הנתבע מס' 1 מספר פעמים ובמכוון שקי אשפה גדולים וכן חפצים שונים לתוך מערכת הביוב המרכזי של הבניין במטרה לסתום את הביוב ולגרום להצפה ולעליית מי ביוב אל בית העסק של התובעים.

110. להוכחת טענותיהם הציגו התובעים סרטון אשר צולם במצלמת האבטחה בו נראה הנתבע מס' 1 פותח את פיר הביוב של הבניין ומשליך לתוכו שקית אשפה.

(ראה : נספח ד' לת/3).

111. עם זאת, התרשמתי כי התובעים לא הרימו את נטל הראייה באשר לקשר בין השלכת שקית האשפה לבין התקלה במערכת הביוב.

112. יתרה מזאת, המדובר במערכת הביוב של כל הבניין כולו ולא רק של בית העסק, ואשר על כן, באם קיימת תקלה במערכת הביוב אזי תקלה זו פוגעת אף בנתבעים עצמם, ואף הם, כחלק מדיירי הבית המשותף, חייבים לשאת בעלות תיקונה.

113. משכך, נדחית טענה זו של התובעים.

גרימת נזק לרכוש התובעים

114. לטענת התובעים, הנתבעים גרמו להם לנזקים רבים, לרבות, שבירת שלטי העסק, גרימת נזק למנעול העסק, חיתוך צינור הגז של הבניין, חבלות בסוכך בית העסק, שבירת דלתות ומנורות ופגיעה במערכות החשמל.

115. עם זאת, לא הוכח בפני כי נגרם לתובעים נזק כלשהו או כי מי מהנתבעים אכן גרם לחבלות אלה, ועל כן, הנני דוחה טענות אלה של התובעים.

התקריות עם בני משפחת הנתבעים

116. התובעים תיארו תקריות שונות עם בני משפחת הנתבעים וטענו כי הנתבעים קיללו אותם וגידפו אותם במספר הזדמנויות. עם זאת, מצאתי כי טענותיהם אלה לא נתמכו בראיות, והם לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם, ומדובר בהשמצות בלבד ולא הובא ולו בדל ראיה כי הנתבעים קשורים לדבר, ומשכך, דוחה אנוכי את טענותיהם אלה.

התביעה שכנגד

117. כאמור, הנתבעים הגישו תביעה שכנגד שעניינה דרישה לתשלום פיצויים בגין נזקים אותם גרמו הנתבעים שכנגד לתובעים שכנגד.
118. לטענת התובעים שכנגד, כינו הנתבעים שכנגד את בני המשפחה בכינויים עולבים, לרבות, "גנבים"; "זונה אוכלת בתחת"; "הומו"; "סוטה", ברם, לא צורפה כל ראייה לעניין זה.
119. המדובר בעניין של "מילה כנגד מילה", וכי נטל ההוכחה מוטל על כתפי התובעים שכנגד, הרי שבהעדר ראיות חיצוניות ואוביקטיביות הנני דוחה את טענותיהם אלה.
120. עוד גורסים התובעים שכנגד כי הנתבעים שכנגד כיסו את קירות הבניין בכתובות נאצה כנגדם, וטוענים כי עצם העובדה כי צבעו את הבניין מעידה על כך כי אכן הם אחראיים לדבר. דומני, כי אין בעובדה כי הנתבעים שכנגד צבעו את קירות הבניין להעיד כי אכן הם כתבו את כתובות הנאצה. משכך, דוחה אנוכי את טענות התובעים שכנגד בעניין זה.
121. באשר לנזק אשר נגרם לדלתם של התובעים שכנגד, האחרונים צירפו מכתב מאת שמאי שאכן הדלת ניזוקה, ברם, מדובר בדלת ישנה והבדיקה נערכה שנתיים לאחר המקרה הרלוונטי, ולכן לא הוכח כי הנתבעים שכנגד הם שגרמו לנזק לדלת.
123. באשר לפרסום הכתבה בעיתון, לא הוכח בפני כי הנתבעים שכנגד הם אלו אשר פנו למערכת העיתון בבקשה לפרסום הכתבה, ומשכך, דוחה אנוכי את טענות התובעים שכנגד אף בעניין זה.

124. מכל האמור לעיל, נדחית התביעה שכנגד.

סיכום

125. הנתבעים ישלמו לתובעים, ביחד ולחוד, סך של 15,000 ₪ בגין הוצאת דברי לשון הרע בשני מקרים.

126. התביעה שכנגד נדחית.

127. בנסיבות העניין, יישא כל צד בהוצאותיו.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום – 29.11.10, בהעדר

הצדדים.

חנה ינון 54678313-48966/07

ה

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)